(గత సంచిక తరువాయి)

నేను సందీప్ వాళ్ళ యింటిగేటు తీయబోతుండగా వెంకట్ వచ్చాడు. తలుపు తీసుకుని లోపలికి నడిచాం యిద్దరం.

బైట ఎవ్వరూ కనిపించలేదు. వరండా ముందు చెప్పులు వదలబోతుండగా ఉన్నట్టుండి లోపలనుంచి ఏడుపు వినిపించింది.

వెంటనే వెంకట్ వైపుకి చూసి కళ్ళతోనే సైగ చేశాను.

ఇది సరైన సమయం కాదు అనిపించింది మాకు. ఇంతలో సుమిత్రాదేవి మాటలు వినిపించాయి.

"మీ నాన్న ఆత్మహత్య చేసుకుని చచ్చినా నీకేం పట్టదా? ఆ రోజు సమయానికి చిత్ర డబ్బు తెచ్చి యివ్వబట్టి మీ నాన్నని దక్కించుకున్నాం"

ఆవిడ మాటలు వింటూనే వెనక్కి తిరగబోతున్న వాళ్ళం కాస్తా ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకున్నాం నేనూ, వెంకట్.

"అమ్మా!" వారిస్తున్నట్టుగా అంటున్నాడు సందీప్.

"నా నోరే మూయించరా. మీ నాన్న ఈ గతికి రావడానికి కారణం నువ్వు కాదూ. చదువైపోతూనే హాయిగా ఉద్యోగంలో చేరితే ఈపాటికి అక్షరూపాయల జీతం తీసుకుంటూ కార్లో తిరిగేవాడివి. ఇలా నువ్వు వ్యాపారం అంటూ ఊరేగబట్టి కదా మీ నాన్నకీ 'ఖర్మ పట్టింది. నువ్విలా చేయకపోతే అప్పుల వాళ్ళకి భయపడి మీ నాన్న ఆత్మహత్యకి ప్రయత్నించేవాడా? నీ వెనకాల ఓ చెల్లెలు వుంది. దాని బతుకేం కావాలి?

ఇంకా ఎన్నాళ్ళీ దరిద్రంలో కొట్టుకు చావాలి మేము?

నువ్వేదో ఉద్ధరిస్తావనే అప్పులు చేసి నిన్ను చదివించామని మర్చిపోకు" ఆవేశంగా అరుస్తూ వుందావిడ.

"అమ్మా నాన్న గురించి నువ్వేం బాధపడకు. నిజంగా పరిస్థితి యింత దారుణంగా వుందని నాకు తెలియదు. నాన్న నాతో ఒక్కమాట అన్నా నేను చూసుకుని వుండేవాడిని.

ఇకనుంచి ఈ రెస్పాన్సిబిలిటీ నాది. అప్పులూ, యింటి ఖర్చులూ అన్నీ నాకు వదిలేయండి. సుమ చదువు సంగతి కూడా నేనే చూసుకుంటాను." అన్నాడు కాన్ఫిడెంట్‌గా.

"నువ్వే చూడాలి. కానీ నీకు నీ దరిద్రగొట్టు స్నేహితుల నుంచి విముక్తి దొరికితే కదా మమ్మల్ని పట్టించుకునేది" అంది సుమిత్రాదేవి నిష్టూరంగా.

ఆవిడ మాటలకి యిద్దరం గతుక్కుమన్నాం. వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళాలనే ఆలోచన మాని వెంకట్ అక్కడే నిలబడిపోయాడు.

"మధ్యలో వాళ్ళేం చేశారు?" విసుగ్గా వినిపించాయి సందీప్ మాటలు.

"ఇంట్లో కూర్చున్నాను కదా అని నాకేం తెలియదనుకోకు. నీకు ఈ వ్యాపారం చేసేంత సాహసం ఎలా వచ్చింది? వాళ్ళని చూసుకుని కదూ.

ఆ ఆఫీసరమ్మకి మీ నాన్న చేస్తున్న గులాం గిరీ చాలదన్నట్టు, నిన్ను కూడా గుప్పిట్లో పెట్టుకోవాలని చూస్తున్నారు తల్లీకూతుళ్ళు.

ఇదే చెప్తున్నా నువ్వు ఆ పిల్లతో తిరగడం నాకు తెలియదనుకోకు. నిన్ను రక్తమాంసాలు ధారపోసి కన్నాం. అల్లారుముద్దుగా పెంచాం. అప్పులు చేసి మరీ డబ్బులు కువ్వలు కువ్వలుగా పోసి చదివించాం. రేపు నువ్వెవర్తినో తెచ్చి, ఆవిడగారి మోచేతి కింది నీళ్ళు తాగమంటే కుదరదు.

ఆ అమ్మాయి రోజుకొకళ్ళ బైక్ మీద, కార్లలో తిరుగుతూ వుంటుందని వీధి వీధంతా చెప్పుకుంటున్నారు.

మేం నీకోసం యింత కష్టపడ్డందుకు మా జీవితాలు సుఖంగా సాగిపోవాలంటే నువ్వు చిత్రని పెళ్ళిచేసుకోవాలి. లేదంటే మీ నాన్నతో బాటు, నీ చెల్లికి కూడా యింత విషమిచ్చి, నేనూ తాగి ఛస్తా"

ఆవిడ మాటలు విన్న తర్వాత నా తల భూమిలోకి కుంచించుకుపోయింది. వెంకట్ మొహంలోకి కూడా సూటిగా చూడలేకపోయాను.

ఆవిడ సమస్య ఏంటో నాకు అర్థంకాలేదు.

కొడుకు బాధ్యతగా వ్యవహరించాలని కోరుకుంటుందా? లేక, తన కంట్రోలులో ఉండాలని అనుకుంటుందా?

ఇక ఒక్క క్షణం కూడా అక్కడ ఆగదలుచుకోలేదు నేను. గబుక్కున వెనక్కి తిరిగాను.

ఇంకా సుమిత్రాదేవి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

"నీకు నచ్చినట్టు ఆ వ్యాపారం ఏదో చేసుకుంటానన్నా నేను అడ్డు చెప్పను. కానీ నువ్వు చిత్రని తప్ప యింకెవర్నీ పెళ్ళి చేసుకోనని మాటియ్యి. లేకపోతే నేను చచ్చింత ఒట్టు" సుమిత్రాదేవి అరుస్తుంది.

నేను గబగబా గేటు దగ్గరికి నడిచాను.

ఆవిడ ప్రశ్నకి సందీప్ ఏం సమాధానం యిచ్చాడో నాకు వినిపించలేదు. నేను వినదలుచుకోలేదు కూడా.

ఎంత సంతోషంగా, శుభవార్త వినిపించాలని ఆరాటంగా వచ్చానో అంతే బాధతో బరువుగా గేటు దాటాను.

"తన్మయీ! ఆర్యూ ఓకే"

వెంకట్ మాటలకి పెదవులు బిగబట్టి తలవూపాను.

"ఆవిడంతే. నేను నీకు ముందే చెప్పాను కదా. ఆమె మాటల్ని సీరియస్‌గా తీసుకోవద్దు" వెంకట్ ధైర్యం చెప్పాడు.

"అదికాదు నేను ఆలోచిస్తున్నది. రంగారావు అంకుల్ సూసైడ్ ఎటెంప్ట్ చేశారంటే నమ్మలేకపోతున్నాను. బహుశా, సందీప్ ఈ విషయంలో గిల్టీగా ఫీలవుతూ వుండొచ్చు. చిత్ర ఆ డబ్బు.. ఎందుకు తీసిందో. సందీప్ చిత్ర గురించి ఒక్కమాట కూడా ఎందుకు మాట్లాడలేదో ఇప్పుడు అర్థం అవుతుంది. చిత్ర ఆ డబ్బుని రంగారావు అంకుల్ హాస్పిటల్ బిల్లుకోసం తీసి ఉండొచ్చు" అన్నాను.

"యూ ఆర్ రైట్" తలాడిస్తూ అన్నాడు వెంకట్.

"ఇంకొక్క విషయం మనం యిక్కడికి వచ్చి వెళ్ళినట్టూ సందీప్‌కి చెప్పొద్దు ప్లీజ్"

"అలాగే" చెప్పి, వెంకట్ వెళ్ళిపోయాడు.

నేనూ, వెంకట్ ఆఫీసు రూంలో కూర్చుని వున్నాం. పొద్దుటి నుంచి మూడ్ ఆఫ్‌లో ఉన్న నన్ను నవ్వించే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు వెంకట్.

"హలో" సందీప్ వచ్చాడక్కడికి.

చాలా మామూలుగా, ఉత్సాహంగా ఉన్నాడతను.

"ఇవాళ మన ఫస్ట్ పేమెంట్ వచ్చింది" అన్నాడు. మా యిద్దరివైపు చూసి నవ్వుతూ.

"సందీప్ నాకు యిప్పుడే డబ్బు అవసరంలేదు. నీకు అవసరం అయితే, నా వాటా డబ్బులు నువ్వు వాడుకోవచ్చు" చెప్పాను సీరియస్‌గా.

"యా!" వెంకట్ కూడా అదేమాట అన్నాడు.

సందీప్ మా యిద్దర్నీ మార్చి చూశాడు.

"ఫస్ట్ మనం లోన్ యిన్‌స్టాల్‌మెంట్ కట్టాలి. ఆ తర్వాత ఇంకా కొత్త ఆర్డర్స్‌కి 'రా మెటీరియల్' కోసం కాస్త పెట్టుబడి పెట్టాలి.

మనం ఎక్స్‌పోర్ట్ చేసే పోర్టుకి దగ్గరగా ఉండే ఏరియాల్లో ఇంకా కొత్త డీల్స్ ఏమైనా దొరుకుతాయా అని ట్రై చేస్తున్నాను.

మీ యిద్దరికీ యిప్పుడే డబ్బుతో అవసరం లేదంటే, దాన్ని తిరిగి బిజినెస్‌లో పెడదాం" అన్నాడు కూల్‌గా.

"నేనూ, వెంకట్ ఆశ్చర్యంగా ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకున్నాం"

"ఏమైంది?" సందీప్‌కి మమ్మల్ని చూసి డౌటొచ్చింది.

"ఏం లేదు. నీ యిష్టం. నువ్వెలా అంటే అలాగే చేద్దాం" అన్నాన్నేను. వెంకట్ కూడా అందుకు ఒప్పుకున్నాడు.

ఆదివారం రోజు లేటుగా లేచి బద్ధకంగా సోఫాలో వాలి న్యూస్ చూస్తూ వున్నాను.

టివీలో కనిపించిన ఒక న్యూస్ క్లిప్పింగ్ చూసి "అమ్మా...అమ్మా! త్వరగా...రా" గట్టిగా కేకపెట్టాను.

అది తనీష్ తండ్రి సూసైడ్ వార్త.

తనీష్ వాళ్ళ నాన్న అవమానం భరించలేక ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడట. కొడుకు ప్రేమించిన అమ్మాయితో ఎంగేజ్‌మెంట్ జరిపించారు.

ఆ తర్వాత, ఎంగేజ్‌మెంట్‌ని రద్దు చేసి పెళ్ళి కాన్సిల్ చెయ్యడంతో కొడుకు డిప్రెషన్‌లోకి వెళ్ళాడనీ వృద్ధాప్యంలో ఆసరాగా ఉండవలసిన కొడుకు అలా పిచ్చివాడై ఉండడం చూసి భరించలేక మనస్తాపంతో ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నట్టు సూసైడ్ లెటర్ రాసి చనిపోయినట్టు వార్త ప్రసారం అవుతుంది.

తనీష్, తండ్రి శవం దగ్గర కూర్చుని గుండెలు పగిలేలా ఏడ్వడం పదే పదే చూపిస్తున్నారు స్క్రీన్ మీద.

"ఎందుకు ఈ కాలం పిల్లలు బంధాల్ని గౌరవించడం లేదంటారు? చెట్టునుంచి ఆకుని తుంపి పడేసినంత ఈజీగా ఎలా బ్రేకప్ చెప్పగలుగుతున్నారు?" యాంకర్ ఓ పెద్దావిడని కూర్చోబెట్టి ప్రశ్నిస్తుంది.

ఆ వార్త చూసి నేనూ, అమ్మ షాకయ్యాం.

తనీష్ వాళ్ళింట్లో జరిగింది విషాదమే. కానీ, అతని కన్నీళ్ళు నాటకం అని చెప్పలేము. కానీ, దాన్ని ఎంత తప్పుగా ప్రాజెక్టే చేసి చూపిస్తున్నారు?

ఇంతలో ఆ యాంకర్ ‘యిప్పుడే అందిన తాజా సమాచారం‘ అంటూ ఓ చిన్న వీడియో క్లిప్పింగ్‌ని ప్లే చేసింది.

రెండురోజుల క్రితం, తనీష్ స్వప్న వాళ్ళింటి ముందు చేసిన గొడవ తాలూకు వీడియో అది. దాన్ని చూస్తుంటే, ఎక్కడో యిరుగు పొరుగు యిళ్ళలో బాల్కనీలో నుండి రికార్డ్ చేసినట్టుగా వుంది. మాటలు రికార్డ్ కాలేదు.

ఆ వీడియోలో తనీష్ స్వప్న కాళ్ళమీదపడి ప్రాధేయపడుతున్నట్టూ మా అమ్మ, యింకా యింట్లో మిగిలిన వాళ్ళూ అతనికి అడ్డుపడుతున్నట్టూ వుంది.

దాని వెనుక వున్న నిజాలు మాత్రం ఎవ్వరికీ తెలియదు.

ఒక నిజాన్ని అబద్ధంగా, అబద్ధాన్ని నిజంగా నమ్మేలా చూపించడం ఎంత తేలికో అర్ధమైందా క్షణం నాకు.

స్వప్న కోలుకోవడం మళ్ళీ యిలాంటిది ఏదో ఒకటి జరిగి దెబ్బతినడం

ఆ వీడియో చూసిన దగ్గర్నుంచి స్వప్న పరిస్థితి మళ్లీ మొదటికి వచ్చింది.

"ఇదంతా, నీవల్ల జరిగింది కాదు. ఆయన బిజినెస్ వత్తిళ్ళు తట్టుకోలేక ఆత్మహత్య చేసుకుని వుంటాడు. అంత గిల్ట్ నీమీద తీసుకోకు" అని అందరం స్వప్నకి చెప్పి చెప్పి అలసిపోయాం.

"ఒకవేళ మీ పెళ్ళి జరిగివుంటే వాళ్ళ నాన్న ప్లేస్‌లో నువ్వు ఉండేదానివేమో ఎవరికి తెలుసు? ఎంత ప్లానింగ్ లేకపోతే, ఆ వీడియో తీసి మీడియాకి యిస్తారు?" అమ్మ చెప్పింది.

"ఇలా చెప్పి లాభం లేదు. షీ నీడ్స్ కౌన్సిలింగ్" మాధవన్నయ్య తేల్చి చెప్పాడు విసుగ్గా.

"మీరందరూ నా మాట వినండి" అన్నపూర్ణమ్మగారు మధ్యలో కల్పించుకుంది.

"కొద్దిరోజులు నేనూ, స్వప్నా రామచంద్రాపురంలో మన ఫార్మ్ హౌస్‌లో ఉండి వస్తాం. ఈ చుట్టాలూ, పలకరింపులూ పరామర్శలకి దూరంగా ఉంటే మంచిది కొన్నాళ్ళపాటు.

అక్కడి వాతావరణం, గోదావరి గాలికి కాస్త మనశ్శాంతి వస్తుంది. అప్పటికీ కుదుటపడకపోతే ఏం చెయ్యాలో ఆ తర్వాత ఆలోచిద్దాం" అందావిడ.

ఆ సలహా అందరికీ నచ్చింది.

రెండు రోజుల తర్వాత ఆఫీసు నుంచి యింటికి తిరిగి వచ్చాను. కారు పార్క్ చేసి లోపలికి వస్తుంటే లోపల నుంచి కొత్త గొంతులు వినిపిస్తూ వున్నాయి.

వాకిట్లో చాలా జతల చెప్పులు కనిపించాయి.

"మా యింటికి ఈ టైంలో యింతమంది వచ్చారా? యింపాజిబుల్. అందులోనూ వీక్‌డేస్‌లో యింటికి ఎవర్నీ పిలవడానికి అమ్మ యిష్టపడదు" అనుకుంటూ లోపలికి వచ్చాను.

తలుపు చప్పుడు అవుతూనే లోపల కూర్చున్న అందరి మొహాలూ నావైపుకి తిరిగాయి.

"తన్మయీ నీ కోసమే వెయిట్ చేస్తున్నాం" అంటున్న నిరంజన్‌ని చూసి షాకయ్యాను.

"నిరంజన్ నువ్వేంటి యిక్కడ?" అంటూనే అక్కడున్న అందర్నీ పరికించి చూశాను.

నిరంజన్‌తో పాటు అతని పేరెంట్స్ కూడా వచ్చారు.

వాళ్ళకి ఎదురుగా వున్న సోఫాలో అమ్మ కూర్చుని వుంది. ఆ పక్కనే వున్న సింగిల్ సీటర్ సోఫాలో రంగారావుగారు కూర్చుని వున్నారు.

అప్పటికి నా మెదడు కొద్దికొద్దిగా విషయాల్ని ప్రాసెస్ చేయడం మొదలు పెట్టింది.

నిరంజన్, పేరెంట్స్‌ని తీసుకుని మా యింటికి వచ్చాడన్నమాట. అనుమానలేదు. పెళ్ళి సంబంధం మాట్లాడడానికే అయ్యుంటుంది. విషయం అర్థంకాగానే, చికాకు పుట్టింది నాకు.

అమ్మ మొహం కూడా అసహనంగా చిరాగ్గా వుంది. "అంటే హఠాత్తుగా చెప్పాపెట్టకుండా ఊడిపడ్డారన్నమాట" అంతరాత్మ ఊహించి చెప్పింది.

"రామ్మా! ఇలా వచ్చి కూర్చో" నిరంజన్ వాళ్ళ అమ్మగారు పిలిచారు. నేను వెళ్ళి ఆవిడ కూర్చున్న సోఫాలోనే కాస్త ఎడంగా కూర్చున్నాను.

"శ్రీనివాసరావుగారింట్లో ఎంగేజ్‌మెంట్‌కి వెళ్ళినప్పుడు మీ అమ్మాయిని పరిచయం చేశాడు నిరంజన్. అప్పుడే మా వాడి ఫీలింగ్స్ అర్థమయ్యాయి. లక్కీగా మా అబ్బాయికి మంచి జాబ్ కూడా వచ్చింది. నిజంగా మీ అమ్మాయి మా పాలిటి అదృష్టలక్ష్మి" అమ్మతో చెప్తూ వుందావిడ.

నేను యధాలాపంగా రంగారావుగారివైపు చూశాను. ఆయన ఎడమచేతి మణికట్టుకి కట్టు కట్టి వుంది. పాలిపోయిన మొహంతో యాంత్రికంగా వాళ్ళ మాటలు వింటున్నట్టుంది ఆయన వాలకం.

సంతోషంగా బతకడం అంత కష్టసాధ్యమైన విషయమా? బంధాలూ, ప్రేమలూ కూడా గుర్తుకు రానంత భారమైపోతుందా జీవితం ఎవరికైనా?

వెంటనే నాన్నని వద్దనుకున్న అమ్మ నిర్ణయం గుర్తొచ్చింది.

"తనూ! ఈ ప్రశ్నకి సమాధానం నువ్వు ఊహించినంత తేలిక కాదేమో. ఆయనది గట్టి మనసు కాదేమో. ఆర్థిక భారంతో భుజాలూ, భార్య సాధింపుల్తో చెవులు బరువెక్కిపోయి వుంటాయి. పాపం బలహీనమైన మనసు భరించలేకపోయి వుంటుంది" చెప్పింది అంతరాత్మ.

ఏ సమస్యకీ పరిష్కారం ఎవరూ చెప్పలేరు. ఎవరికివారే దాన్ని శోధించి కనుక్కోవాలి. ధృఢంగా అమలు చేయగలగాలి.

అయిన వాళ్ళెవ్వరూ లేకపోయినా, అమ్మ ధైర్యంగా ఓ నిర్ణయం తీసుకుంది. దాన్ని అమలు చేసింది.

స్వప్న మాత్రం మనసుని కూడగట్టుకోలేకపోతుంది "ఇలా యింకా ఆలోచనల్లో కొట్టుకుపోతూనే ఉండేదాన్నేమో.

ఇంతలో అమ్మ పిలిచింది. "తనూ నువ్వెళ్ళి ఫ్రెష్ అయ్యి రా అలసిపోయి వుంటావు" అమ్మ చెబుతూనే అక్కడ్నుంచి కదిలాను.

నేను తిరిగి వచ్చేసరికి హాల్లో అమ్మ తప్ప ఎవ్వరూ లేరు. "నీకు యిప్పుడే పెళ్ళి చేసే ఉద్దేశ్యం లేదని చెప్పి పంపించాను వాళ్ళని. నీ ఒపీనియన్ ఏమీ మారలేదుగా. ఇంకోసారి ఆలోచిస్తావా?" నా వైపు చూస్తూ అడిగింది అమ్మ.

"నో అమ్మా!" ఒక్క అంగలో అమ్మ దగ్గరికి వెళ్ళి చేతులు పట్టుకున్నాను. "నో సెకండ్ థాట్స్" చెప్పాను నమ్మకంగా.

"అయితే మీ బిజినెస్ కాస్త సెటిలయ్యాక రంగారావుగారితో మాట్లాడతాను. ఫైనాన్షియల్‌గా స్థిరపడడం పెళ్ళికి చాలా అవసరం" చెప్పింది.

రంగారావుగారి సూసైడ్ ఎటెంప్ట్, ఫైనాన్షియల్ వత్తిడులు, బిజినెస్ బాధ్యతలూ, సుమిత్రాదేవి సాధింపులూ సందీప్‌ని ఊపిరి పీల్చుకోనిస్తూ ఉండవు. ఇది అస్సలు రైట్ టైమ్ కాదు.

పైగా చిత్ర గురించి అతను ఏం నిర్ణయం తీసుకున్నాడో నాకు తెలియదు. అందుకే "ఇప్పుడే వద్దమ్మా ఎప్పుడు మాట్లాడాలో నేను చెబుతాను" అన్నాను అమ్మతో.

"సరే" ఒప్పుకుంది అమ్మ. "స్వప్న యివాళ రామచంద్రాపురం వెళుతుందన్నావు. ఒకసారి నువ్వెళ్ళి కలిసిరా" గుర్తు చేసింది భుజం తడుతూ.

నేను వెళ్ళేసరికి స్వప్న వాళ్ళు బ్యాగులు సర్దుకుని రెడీగా వున్నారు. అన్నపూర్ణమ్మగారు పెట్టిన ముహూర్తం ప్రకారం వాళ్ళు బయలుదేరడానికి యింకా ఒక గంట టైముంది.

పోయినసారి కలిసినప్పుడు లేని సంసిద్ధత స్వప్న మొహంలో ఈసారి కనిపించింది. ప్రయాణానికి యిష్టపూర్వకంగా తయారైంది.

ముందురోజు, తనీష్ మాధవన్నయ్యని కలిసి కాళ్ళావేళ్ళా పడ్డాడట. తనమీద పెట్టిన కేసులు ఎత్తివేయండని.

"స్వప్న మనస్తత్వం నాకు బాగా తెలుసు. తన కోసం బాధపడుతూ, తన చుట్టూ తిరుగుతూ వుంటే ఖచ్చితంగా స్వప్న మనసు కరుగుతుంది. అందుకే మీ యింటి చుట్టూ తిరగడం, తాగి బ్రేక్ డౌన్ అయినట్టూ కనిపించడంలాంటివి కావాలనే చేశాను. ఇంకెప్పుడూ మీకెవ్వరికీ కనిపించను. ఈ కేసులు మాత్రం ఎత్తివేయండి" అని బతిమాలాడట.

ఈ వివరాలన్నీ విశాలాంటీ చెప్పింది నాతో.

"పాపం పుణ్యం భగవంతుడే చూసుకుంటాడు. పోయిన మన పరువెలాగూ రాదు. వాడి ఖర్మానికి వాడిని వదిలెయ్. మనం యిక వాడిని గురించి చర్చించవద్దు" అన్నపూర్ణమ్మగారు తెగేసి చెప్పింది.

మాధవన్నయ్య మాత్రం అతని మీద పెట్టిన కేసుల్ని ఎత్తివేయడానికి ఒప్పుకోవడంలేదు.

నిజంగా, తనీష్ తెగువకి నాకు ఆశ్చర్యమేసింది. "చేసిన మోసం బైటపడ్డ తర్వాత కూడా స్వప్నని ఎమోషనల్‌గా టార్గెట్ చేసి లోబరుచుకోవాలన్న అతని ఆలోచనకి ఒళ్ళు జలదరించింది.

సైకాలజీ చదివి, నలుగురికీ కౌన్సిలింగ్ యివ్వాల్సిన స్వప్న, తనే కౌన్సిలింగ్ తీసుకునే పరిస్థితికి రావడం చాలా బాధనిపించింది.

"బిడ్డ మొహంలో నవ్వు చూసి ఎన్నిరోజులైందో" అంటూ వెళ్ళేటప్పుడు అన్నపూర్ణమ్మగారు కళ్ళొత్తుకుంది.

స్వప్న ఎప్పటిలా మాములుగా నవ్వుతూ తిరిగి కనిపించాలని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకున్నాను. బరువైన మనసుతో కౌగలించుకుని వీడ్కోలు చెప్పాను. స్వప్న వెళ్ళిపోయాక, మనసంతా దిగులు ఆవరించుకుంది. ఏ పని మీద మనసు కుదరడంలేదు.

ఒకవేళ, సందీప్ నిజంగానే చిత్రని పెళ్ళిచేసుకుంటే, నేను నవ్వుతూ రిసెప్షన్‌కి వెళ్ళి బొకే యిచ్చి విషెస్ చెప్పగలనా?

నాలో స్తబ్ధతకి కారణం స్వప్న పరిస్థితే అయినా, మనసు లోపల ఏమూలో నా గురించి నేను భయపడుతున్నట్టు నాకు తెలుస్తూనే వుంది.

గోడౌన్ వెనకాల బెంచీమీద ఒంటరిగా కూర్చుని ఆలోచిస్తూ వున్నాను.

ఎప్పుడూ ఆహ్లాదంగా అనిపించే ఆ పరిసరాలు, నా ఒంటరితనాన్ని మరీ మరీ గుర్తుచేసి భయపెడుతున్నట్టు వుంది.

ఇక, అక్కడ ఉండలేనట్టు లేచి, కారు దగ్గరికి నడిచాను.

'తనూ' సందీప్ పిలిచాడు.

'నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి' అన్నాడు నా దగ్గరికి వస్తూ.

సాయంకాలపు వెలుతురులో ఎత్తైన ఆకుపచ్చని చెట్ల ముందు నిలబడివున్న అతని ఆకారాన్ని అలాగే చూస్తూ వుండిపోయాను.

'తనూ!' మళ్ళీ పిలిచాడతను.

'ఆ!c చెప్పు" అన్నాను ఉలిక్కిపడుతూ.

"ఇక్కడ కాదు. అలా కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు చెట్లకి కిందవైపున గట్టులా ఉన్న ప్రాంతాన్ని చూపిస్తూ.

అతన్ని చూస్తూ వుంటే మళ్ళీ మనసులో ఏవో ఆశలు మొలకెత్తాయి. ఆ వర్షం కురిసిన సాయంకాలంలాంటి ఇంకో అందమైన సాయంత్రం నా జీవితంలోకి రాబోతుందా? ఒకే ఒక్క క్షణం ఆశ మెరుపులా మెరిసింది.

వెంటనే అంతరాత్మ మేల్కొంది. "తనూ! ఎమోషన్‌లో ఎక్కువగా ఆలోచిస్తున్నావు" హెచ్చరించింది.

వెంటనే తేరుకున్నాన్నేను.

"నాకు అర్జంట్ పని వుంది. నువ్వు చెప్పాలనుకున్నదేదో యిక్కడే చెప్పు" అన్నాను సందీప్ వైపు సూటిగా చూస్తూ.

"నిన్న నిరంజన్ మీ యింటికి వచ్చాడా?" కనుబొమలు ముడుస్తూ అడిగాడతను.

నాకు విషయం అర్థమైంది.

"అవును ఫ్యామిలీతో వచ్చాడు. నాతో పెళ్ళి సంబంధం కుదుర్చుకోవడానికి" తెచ్చిపెట్టుకున్న కాన్ఫిడెన్స్‌తో దృఢంగా అన్నాను.

"తన్మయీ యూ నో నిరంజన్. వాడికీ నాకూ స్కూల్ డేస్ నుంచి అస్సలు పడదు. వాడెలాంటివాడో నీకూ తెలుసు. నువ్వు డెసిషన్ తీసుకునే ముందు ఒక్కసారి ఆలోచించు" కోపంగా చెప్పాడు.

"అదంతా ఒకప్పటి సంగతి. నిరంజన్‌కి నేనంటే యిష్టం. ఇప్పుడతనికి మంచి జాబ్ వచ్చింది. నెలకు దాదాపు లక్షపైనే జీతం. నేను కాదనడానికి కారణం ఏముంది?

మీ అమ్మైనా నువ్వు అలాంటి జాబ్ చెయ్యాలనే కదా కోరుకుంటుంది. అన్నింటినీ మించి మా రెండు ఫ్యామిలీల మధ్య ఎటువంటి విభేదాలు లేవు. వాళ్ళమ్మగారికి నేనంటే సదభిప్రాయమే వుంది" అన్నాను పదునుగా.

అతను ఒక్క క్షణం సీరియస్‌గా నా వైపు చూశాడు.

"కంగారు పడకు నాకంతా తెలుసు. చిత్ర మీద ఆవిడకున్న ఆశలు నా మీద వున్న వ్యతిరేకత అన్నీ తెలుసు. నేను నిరంజన్‌ని వద్దనడానికి నువ్వు యింకేదైనా కారణం చెప్పు వింటాను" సూటిగా అడిగాను.

"తనూ ఐ లవ్ యూ ఇంతకన్నా మరోకారణం కావాలా?" అని అతడు అంటాడని ఆశపడ్డాను.

కానీ సందీప్ మౌనంగా నిలబడ్డాడు.

అతనలా అనలేడు. అతని పరిస్థితి నాకు తెలుసు అందుకే నేను మాట్లాడకుండా గబగబా కారు పార్కింగ్ దగ్గరికి నడిచాను.

ఎప్పటిలాగా వెనకనుంచి అతని కళ్ళు నన్నే చూస్తూ ఉంటాయి. నాకు అర్థమవుతూనే వుందా విషయం. కానీ నేను వెనక్కి తిరగలేదు.

అర్ధరాతి మంచి నిద్రలో ఉన్నప్పుడు దభీమని ఏదో పడిన చప్పుడైంది. ఉలిక్కిపడి నిద్రలేచాను.

బెడ్ లాంప్ వెలుతురు కంటికి మసగ్గా కనిపించింది. ఇంతలో మళ్ళీ చప్పుడైంది. ఈసారి శ్రద్ధగా విన్నాను. హాల్లో నుంచి వస్తుందా శబ్దం. ఆ వెంటనే అడుగుల చప్పుడు.

"కొంపదీసి దొంగా?" ఆ మాట అనుకోగానే గుండె జారిపోయింది. వెంటనే నా సెల్‌లో మెసేజ్ బీప్ మంది.

సెల్ ఫోన్‌ని చేతిలోకి తీసుకున్నాను. టైం పన్నెండు గంటల నలభై నిముషాలు చూపిస్తుంది.

అమ్మ దగ్గర్నుంచి యింత రాత్రప్పుడు మెసేజ్. భయంగా ఓపెన్ చేసి చూశాను. "లాక్ ద డోర్ యిమ్మీడియట్లీ" అని వుంది.

అంటే, అమ్మ కూడా మేలుకునే వుంది. ఈ శబ్దాలూ, మనిషి కదులుతున్న అలికిడి నా భ్రమకాదు.

వెంటనే ఒక్కసారిగా మంచం మీద నుంచి దూకి, ఒక్క అంగలో డోర్ దగ్గరకి వెళ్ళాను.

డోర్ లాక్ చేసి, తలుపు సందుల్లో కన్ను పెట్టి చూశాను.

హాల్లో ఒక నల్లటి ఆకారం కదులుతున్నట్టూ కనిపించింది.

ఆ ఆకారం నెమ్మదిగా అమ్మ గది వైపుకి కదులుతున్నట్టనిపించింది.

"అమ్మా!" కంగారులో పైకే అనేశాను.

ఇప్పుడు నాలో భయంపోయి అమ్మని గురించిన ఆదుర్దా మొదలైంది. "ఏమిటి చేయడం? తలుపు తీసుకుని బైటికి వెళ్ళాలా? పోనీ ఆ దొంగని వెనుక నుంచి ఎటాక్ చేస్తే ఎలా?" ఆందోళనకి మెదడులో ఆలోచనలు కూడా ఒకదానినొకటి ఢీ కొంటున్నట్టున్నాయి. చల్లబడుతున్న అరచేతుల్ని ఒక్కసారి గట్టిగా రుద్దుకుని, వణుకుతున్న చేతులతో గడియ తీయడానికి సిద్ధమయ్యాను.

లాక్ మీద అలా చెయ్యి వేశానో లేదో వెంటనే, 'ధన్' మంటూ పెద్దగా చప్పుడు వినిపించింది.

ఇక, క్షణం ఆలస్యం చేయకుండా తలుపు తీశాను. హాల్లో సోఫా పక్కన గుర్తు తెలియని మనిషి కిందపడి ఉన్నాడు. అమ్మ తన గది గుమ్మంలో చేతిలో రివాల్వర్‌తో నిలబడివుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments